

یادداشت داوطلبی

منزلت اجتماعی خانواده شهدا مهم‌ترین مسأله است

اسیدبیجی یثربی |دین پژوه‌امستادفلسفه‌اسلامی|

جایگاه و مقام خانواده شهدا و حفظ کرامت این عزیزان در طول نزدیک به ۴ دهه این کشور همیشه برای من موضوع مهمی بوده و به‌نوعی از دغدغه‌های ذهنی‌ام محسوب می‌شده است؛ به‌طوری‌که در طول نیم‌قرن تحقیق و تدریس در دانشگاه‌ها، تنها موضوعی که صحبت کردن از آن برایم سخت است، شه‌دا، جانبازان و ایثارگران و منزلت و جایگاه آنها در میان جامعه است. این رشادت‌ها را با هیچ‌معیاری نمی‌توان سنجید. بعد از انقلاب آن قدر خود را از لحاظ روحی وامدار این عزیزان می‌دانستم که به خود اجازه نمی‌دادم مسائل اخلاقی را در دانشگاه تدریس کنم و از پذیرش واحدهای اخلاقی خودداری می‌کردم؛ زیرا حس می‌کردم رفتار و کردارم در آن حدی نیست که بتوانم راهنما و ارشادکننده جوانان این سرزمین باشم. به خود می‌گفتم چگونه می‌توانم این مباحث را در کلاس درس بازگو کنم؟ خجالت می‌کشیدم درحالی‌که جوانان وطن از مسال و جان خود می‌گذرند و در راه خدا به جهاد می‌روند، من معارف و اخلاق را در دانشگاه درس بدهم. خود را اصلا در این حد نمی‌دیدم. یاد می‌آید نخستین‌بار دکتر احمد احمدی درس معارف برای من انتخاب کرد که آموزش بدهم، مخالفت کردم و به او گفتم حالا که این تصمیم را گرفته‌اید نمی‌توانم خودم را از نظر روحی راضی کنم.

درمورد ادای حق خانواده‌های شهدا من نمی‌توانم بگویم آن‌طور که باید و شاید این حق ادا می‌شود. این را بهتر است خود این عزیزان پاسخ دهند. با این حال این توجه و رسیدگی به‌طور کلی در جامعه ما بر دو قسم است؛ اول تأمین مالی خانواده شهدا و حقوق و مزایایی که کفاف زندگی آنها را بدهد که در این مورد هم من به‌طور دقیق اطلاع از میزان و چگونگی آن ندارم، با این حال گپ‌گهای گله‌هایی می‌شنویم. اما دومین وجه توجه به این خانواده‌های معزز، منزلت اجتماعی و جایگاه اجتماعی آنهاست که از بحث‌های مالی خیلی مهم‌تر است. یک پیرمرد در یک جامعه می‌تواند میلیونر یا میلیاردر باشد اما این که آیا جامعه حرمت او را نگه می‌دارد یا نه مهم است. حفظ جایگاه خانواده‌های عزیز شهدا را هم خودشان بهتر از برخورد و نگرش مردم و روابط مردم درک می‌کنند و نمی‌توان قضاوت کرد. با این حال از منظر فلسفی این که موضوع نگاه کنیم، گاهی بعضی‌ها بار مشکلاتی را به دوش می‌کشند که اصلا به آنها مربوط نیست. مثلا دولت‌ها درست عمل نمی‌کنند، درآمدهای مردم پایین است؛ گرانی می‌دادد یا نه کند؛ درصدها قائل گرفته‌اند؛ مردم زیر خط فقر هستند و هزاران معضل دیگر که همه واقعیت دارد و مردم با آنها دست‌وپنجه نرم می‌کنند. رفتار همه دستگاه‌ها قابل انتقاد است. دولت‌ها، قوه قضائیه و قوه‌منفه؛ من خود یکی از تندترین منتقدان سیاست‌گذاری‌ها و تصمیم‌گیری‌هایی هستم که زندگی مردم را تحت تأثیر قرار می‌دهد. ولی باید دقت داشته باشیم این سیاست‌ها هیچ ربطی با عزیزانای ندارد که چه در دوران انقلاب و چه در ۸سال جنگ تحمیلی از همه چیزشان گذشتند و به شهادت رسیدند؛ خانواده‌های آنها هم می‌گزین ایستادند، درید و در ایدان و رهبری کرده‌اند، نه چیزی عایدشان شده و نه ادعایی نسبت به کشور دارند.

دو موضوع وجود دارد که تا به‌حال حتی به ستایش‌شان هم جرأت نمی‌کنم؛ اول اقدام اصلی امام(ره) که رهبری مردم را برای سقوط نظام شاهنشاهی برعهده گرفت. آن زمان سقوط نظام شاهنشاهی آرزوی همه مردم بود. امام(ره) بود که با هدایت و درایت و رهبری ملت این مشکل بزرگ را حل کرد؛ این نباید از یاد مردم ببرد که بنیانگذار انقلاب به خواست مردم این‌کار را کرد. دومین موضوعی که باید ستایش شود ایثار جوانان است. این ایثار می‌تواند در راه اسلام باشد، در راه آب‌وخاک یا در راه وطن باشد. ایثار ایثار است. همین ایثارها و ازخودگذشتگی‌هاست که استقلال ما را حفظ کرده تمامیت‌راضی مسا را حفظ کرده است. هیچ‌کس نمی‌تواند برخلاف این حرف، نظر بدهد؛ کاملا بدیهی است که اگر این جانفشانی‌ها نبود ما از هزار طرف تهدید می‌شدیم. جامعه باید این موضوع را درک کند و همه باید کاری کنیم که فراموشد آنها نباشیم؛ خود من البته وقتی می‌بینم عده‌ای قصد غارت و چپاول مملکت را دارند، نمی‌توانم ساکت بنشینم.

حفظ کرامت و منزلت شهدا و خانواده آنها به‌نظر من در میان مردم جامعه در‌های کم نشده است؛ ایثار همه‌جا شایسته احترام و بزرگداشت است. مردم قدر می‌دانند و درک می‌کنند که معضلات و مشکلاتی که نمی‌توان آنها را کتمان کرد، ارتباطی با ایثارگری جوانان ما ندارد و نخواهد داشت. در همین رابطه مجموعه‌ای عرفانی با عنوان از راه تاراز در ۴ جلد تألیف کرده‌ام که جلد چهارم آن به احساس درون‌ام نسبت به شهدا، ایثارگران و رزمندگان اختصاص دارد؛ کسانی که ما تا همیشه وامدار آنها بوده و خواهیم بود.

راضیه زرگری |مه‌لقا ملاح، فعال محیط‌زیست

و بنیانگذار سازمان غیردولتی زیست‌محیطی «جمعیت زنان مبارزه با آلودگی محیط‌زیست» است و او بعد از تحصیل در فلسفه، علوم اجتماعی و جامعه‌شناسی در دانشگاه تهران مدرک فوق لیسانس علوم اجتماعی گرفت و برای ادامه تحصیل به پاریس رفت و در سوربن علوم اجتماعی خواند و مدرک دکترا به ایران بازگشت. در بازگشت به ایران در کتابخانه دانشگاه تهران مشغول به کار شد و بعد از مدتی در سال ۱۳۴۷ به ریاست کتابخانه موسسه تحقیقات روانشناسی برگزیده شد. پس از بازنشستگی تمام‌وقت خود را در راه مبارزه برای جلوگیری از آلودگی محیط‌زیست گذاشت. مه‌لقا ملاح در سال ۱۳۷۳ با مشارکت همسرش و چند استاد دانشگاهی علاقمند به محیط‌زیست، سازمان غیردولتی زیست‌محیطی «جمعیت زنان مبارزه با آلودگی محیط‌زیست» را بنیان گذاشت. این سازمان در ۱۰ اردیبهشت ۱۳۷۴ رسماً اعلام موجودیت کرد. در مه‌لقا ملاح مقالات متعددی درباره آلودگی محیط‌زیست و شیوه‌های مبارزه با آن در نشریات گوناگون منتشر شده است. جمعیت زنان مبارزه با آلودگی محیط‌زیست بیش از ۲۰سال است که فعالیت می‌کند و در کنار برنامه‌های ترویجی و تجمع‌های اعتراضی نسبت به آلودگی زیست‌محیطی، نشست‌هایی با همکاری اعضا و کارشناسان حوزه محیط‌زیست برگزار می‌کند. در ادامه گزارش کوتاهی از نشست اردیبهشت‌ماه این جمعیت که به نمایش و بررسی فیلم مستند مادر کشی اختصاص داشت، آمده‌است.

مادر کشی یک فیلم مستند به کارگردانی کمیل سوهانی درباره بحران آب در ایران است. در این فیلم، بحران بی‌آبی از دیدگاه کشاورزان، صنعتگران و سایر مشاغل مرتبط به تصویر کشیده شده و علت‌های ایجاد بی‌آبی و پیامدهای آن هم بررسی شده‌است. زمان این فیلم ۷۶دقیقه است. فیلم با رویکردی پژوهشی می‌تواند ضامن به تصویر کشیدن مظاهر و نتایج بحران آب، علل مختلف موجود آمدن این بحران در ایران را بررسی کند. فیلم درباره بحران آب در ایران است و تند و بی‌پروا سیاست‌های دولتی را در تصویر بیشتر چالش می‌کشد. درحالی‌که مشخص است بنای فیلم بر سیاسی‌کاری نیست اما بحرانی که از آن حکایت می‌کند، چنان گریبان سیاستمداران این چنددهه را می‌گیرد که عملاً نمی‌توان آن را از سیاست جدا کرد؛ به‌ویژه ویرانی‌هایی که سیاست‌های سدسازی به‌جا گذاشته است. طبق آماری که در فیلم ارائه می‌شود، در همه‌جای دنیا مهار آب‌های طبیعی را تا ۲۰درصد می‌زای می‌دانند ام‌ا در ایران این رقم به ۹۶درصد رسیده است؛ اقدامی که عملیافت شده چیزی به‌نام

گزارشی از گردهمایی اردیبهشت جمعیت زنان مبارزه با آلودگی محیط‌زیست

بحران بی‌آبی گرفتار در چنبره سیاست

◀ **فقدان آمایش سرزمینی، مهم‌ترین معضل زیست‌محیطی ایران است**

محیط‌زیست باقی‌نماندومردم به‌خاطر خشک‌شدن رودها و دریاچه‌ها باطوفان‌های شن، هوای غبار آلوده ترک محل سکونت‌شان به‌خاطر بی‌آبی دست‌وپنجه نرم کنند. از نماه‌ای تأثیرگذار این مستند، تصاویر روستاهایی استم که به‌دلیل خشکسالی و بحران آب خالی از سکنه شده و مردمی را نشان می‌دهد که مجبور به مهاجرت از روستاها به اطراف شهرها شده و حاشیه‌نشینی اجباری را انتخاب کرده‌اند. افرادی که اغلب نه تخصص لازم برای اشتغال در مراکز شهری دارند و نه سرمایه کافی برای اشتغال‌زایی و کسب درآمد؛ تاگزیر به روی آوردن به مشاغل کاذب می‌شوند که خود بسیاری از معضلات اجتماعی و فرهنگی‌راه‌دنیال دارد. به‌یننده در این فیلم به آثار از بین رفتن سفره آب زیرزمینی و بی‌آب و بیابان‌شدن بی‌بی‌بی‌ی‌ده‌درست‌زمانی‌که اهالی روستایی در دشت همدان، مهاجرت کرده‌اند و گویی تنها رواج بر روستا حکومتی‌کنند.

افتتاح سد فریم‌حصار در شمال کشور در سال ۷۹ یکی از سنگس‌های مستند مادر کشی است که به‌یننده را با واقعیت‌های دیگری آشنا می‌کند. ساخت سدّی که بعد از چند سال (درسال ۸۴) کاملا خشک‌شد و در ادامه نگاهی دارد به آثار منفی ساخت سد‌های متعدد روی رودخانه سفیدرود دیگر. به‌تدریج این شریان حیاتی را به ممان نزدیک کرده است. فیلم در نیمه‌راه، افتتاح سد گتوند، بزرگ‌ترین سد خاکی ایران را به تصویر کشیده‌است.

سوهانی درباره بحران آب در ایران است. در این فیلم، بحران بی‌آبی از دیدگاه کشاورزان، صنعتگران و سایر مشاغل مرتبط به تصویر کشیده شده و علت‌های ایجاد بی‌آبی و پیامدهای آن هم بررسی شده‌است. زمان این فیلم ۷۶دقیقه است. فیلم با رویکردی پژوهشی می‌تواند ضامن به تصویر کشیدن مظاهر و نتایج بحران آب، علل مختلف موجود آمدن این بحران در ایران را بررسی کند.

فیلم درباره بحران آب در ایران است و تند و بی‌پروا سیاست‌های دولتی را در تصویر بیشتر چالش می‌کشد. درحالی‌که مشخص است بنای فیلم بر سیاسی‌کاری نیست اما بحرانی که از آن حکایت می‌کند، چنان گریبان سیاستمداران این چنددهه را می‌گیرد که عملاً نمی‌توان آن را از سیاست جدا کرد؛ به‌ویژه ویرانی‌هایی که سیاست‌های سدسازی به‌جا گذاشته است. طبق آماری که در فیلم ارائه می‌شود، در همه‌جای دنیا مهار آب‌های طبیعی را تا ۲۰درصد می‌زای می‌دانند ام‌ا در ایران این رقم به ۹۶درصد رسیده است؛ اقدامی که عملیافت شده چیزی به‌نام

هستند و بخشی از آب سهم شهروندان را می‌بلعند. در پایان فیلم، به نقطه تلخی می‌رسیم؛ درک این نکته که استخراج و برداشت بیش از حد آب‌های زیرزمینی تهران، آن‌قدر زیاد بوده که تهران بزرگ، عملاً در خطر است.

فیلم با این جمله و نمای تهران در شب پایان می‌یابد: «شاید ما تنها متهمان این جنایت نباشیم، اما در این جنایت دخیلیم؛ مادر زمین، صوری بسیار کرده که روی دیگرش را به ما ساکنان خیرمسر و خودخواه شهرها نشان نداده است. آیا سرزمین هزاران سال‌هایی که در آن به‌دنیا آمده‌ایم، می‌تواند دیگر بار، ماوایی برای زندگی فرزندان مان باشد؟ آیا راهی برای التیام زخم‌هایی که بر پیگر این‌مادر مهربان زده‌ایم، باقی مانده است؟ آیا هنوز فرصت بازگشت از راه‌های اشتباه گذشته وجود دارد؟» تنها ماییم کمی‌دانیم.»

گردهمایی اردیبهشت‌ماه جمعیت زنان مبارزه با آلودگی محیط‌زیست که با نمایش فیلم آغاز می‌شود، در ادامه به نقد و بررسی مباحث مطرح‌شده در مادر کشی می‌پردازد. فیلم نشانگر حقایقی است که امروز در فضای مجازی شنیده می‌شود. شبلا منفرد، رئیس هیأت‌مدیره جمعیت زنان مبارزه با آلودگی محیط‌زیست به‌درستی اشاره می‌کند که امروز دیگر فضای مجازی، مجازی نیست؛ چراکه در بسیاری از موضوعات همین فعالیت شبکه‌های موبایلی هستند که گویای حقیقت می‌شوند و مسائل را برای مردم شفاف و روشن بیان می‌کنند. سازمان‌های غیردولتی باید از این‌ قابلیت برای آگاه‌سازی مردم از معضلات زیست‌محیطی استفاده کنند

کاشفی، یکی از اعضای جمعیت زنان مبارزه با آلودگی محیط‌زیست با اشاره به موضوع فیلم مستندی که درباره بحران آب به تصویر کشیده شد، عنوان کرد: «ما بعد از انقلاب در راستای توسعه صنعتی شاهد ساخت‌وساز سدهای بسیاری در کشور بودیم که برخی از این ساخت‌وسازها بدون در نظر گرفتن شرایط اقلیمی و آب‌وهوایی مناطق مختلف کشور صورت گرفت. این درحالی‌بود که ما دانش کهن قنات‌سازی را در کشور از دیرباز داشتیم. مادر در این فیلم اس‌تعارف‌ای از زمین است؛ مادر کشی یعنی ما با سیاست‌های غلط خود زمین را به‌انبودی می‌کشانیم. کمترین کاری که می‌توانیم انجام دهیم، این است که جلوی تخریب بیشتر را بگیریم و مردم را آگاه کنیم. امروز مردم نسبت به گذشته در موضوعات محیط‌زیست آگاه‌تر هستند؛ ولی هنوز رفتارهای

اصلاحی جزومنش اجتماعی ماننده است. مهندس میرزایی از دیگر اعضای این جمعیت است که در صحبت‌هایی عنوان کرد: به‌طور کلی باید ببینیم چه نتیجه‌ای از این فیلم گرفته می‌شود. تصاویری که دیدیم احساس کارخانه‌های صنعتی در مناطق کم‌آب و کشاورزی در مناطقی است که مناسب این کار نیست بنابراین محصول نابود می‌شود و کشاورز بی‌کار. نتیجه‌ای که ما از مباحث فیلم مادر کشی می‌گیریم، این است که همه سازمان‌های درگیر در موضوع محیط‌زیست آن‌طور که باید به وظیفه خود عمل نکرده‌اند؛ مثلا سازمان محیط‌زیست، سازمان جنگل‌ها و مراتع و وزارتخانه‌های نیرو و همه دستگاه‌ها در سیاست‌گذاری و اجرا درست عمل نکرده‌اند. همه حوزه‌ها در یک‌جامعه به هم مرتبط است. وقتی کارخانه فولادی در مکانی نامناسب احداث می‌شود، هم کشاورزی آن منطقه به دلیل کمبود آب تأثیر منفی قرار می‌گیرد و هم مردم ساکن آن منطقه از زندگی ساقط می‌شوند.

به‌تغفته این فعال محیط‌زیست فقدان آمایش سرزمینی کارآمد مهم‌ترین پیام این فیلم است؛ به این مفهوم که ما به‌مهم جای‌جای اقلیم ایران برای چه کاری مناسب است؛ کجا باید سد احداث شود؟ کجا باید کارخانه صنعتی بسازیم؛ در کدام زمین باید هندوانه کشت کنیم و در کدام زمین خیار؟ همه اینها با آمایش سرزمینی جامع و صحیح دست می‌آید و از ضرر و زیان‌های بعدی جلوگیری می‌شود. حتی در قسمتی از فیلم هم شاهد بودیم که کارشناسی برآورد کرد اگر آبی که برای تولید و صادرات برخی محصولات کشاورزی صرف می‌شود را به شهرهای حوزه خلیج فارس صادر کنیم، سود بیشتری برای کشور دارد. درحالی‌که دیدیم همین آب برای کشت جو گفره‌رنگی استفاده شد به‌علاوه هزینه تاز گر و کود. درنهایت محصول تولیدی روی دست کشاورز ماند و فاسد شد. این کارشناس معتقد است، تمام صحبت‌هایی که در باب ورود سمن‌ها به بحث آموزش‌های همگانی می‌شود قابل قبول است؛ اما به‌نظر من آن در وضعیتی است که مستقیم که دیگر وقت بحث‌های مقطعی و راه‌حل‌های کوتاه‌مدت و تئوری نیست. امروز باید همه ما یکمدا بگویم خانم با آقای محیط‌زیست، امروز باید در نشست‌های بررسی نتایج ارزیابی وضعیت محیطی در سطح کشور علاوه بر کار شناسان محیط‌زیست و صاحبان صنایع، نمایندگان سمن‌ها هم حضور داشته باشند تا نتایج ارزیابی‌ها را در فعالیت‌های آموزشی خود لحاظ کنند. در تمام شهرهای توسعه‌یافته مشارکت سمن‌ها در تصمیم‌گیری‌ها و اجرای سیاست‌ها به این گونه است. به‌نظر من باید طرح آمایش سرزمینی در کشور نهایی شود و تمام مسئولان در نشه راه و سیاست‌های کلان توسعه‌ای کشور براساس آمایش سرزمینی پیش‌بروند.

۲۹۹ سازمان مردم‌نهاد در جهان را کسب کرده و تنها بیمارستان فوق تخصصی سرطان کود کدر خاورمیانه را احداث کرده و با اتکا به کمک‌های مردمی آن را اداره می‌کند؛ همواره تلاش دارد از طریق ارتباط با سازمان‌ها و متخصصان همکار در عرصه بین‌الملل کمک‌های مردمی را به بهینه‌ترین شکل خدمات تبدیل کند. حضور ۱۵ سخنران بین‌المللی از کشورهای انگلستان، آلمان، هلند، ایتالیا، آمریکا و اردن در این کنگره گامی برای تبادل آخرین دستاوردهای پزشکی، در خصوص محوری‌های کنگره‌هاست.

محکم به‌دنبال برگزاری نخستین کنگره بین‌المللی خون و آنکولوژی در سرطان درسال ۱۳۹۳، فعالیت نیز هم‌زمان با بیست‌وپنجمین سسال‌گردی خود، این رویداد علمی را به یادمان پرورسور پروانه ونوق بنیانگذار آنکولوژی کودکان در ایران برگزاری‌کند. پروفسور پروانه ونوق از ابتدای فعالیت بیمارستان فوق تخصصی سرطان کودکان محک به صورت داوطلبانه به‌عنوان رئیس هیأت‌امنا و رئیس شورای پزشکی محک لحظات عمر و دانش ارزشمند خود را تا آخرین روز حیات وقف کودکان مبتلا به سرطان کرد.

داوطلبان

نگه

پیشرفت سیستان و بلوچستان نیازمند نقش آفرینی سمن‌هاست

مدیرکل ورزش و جوانان سیستان و بلوچستان گفت: س‌سازمان‌های مردم‌نهاد (سمن‌ها) موسسه‌هایی هستند که تاکنون به نتایج مثمر ثمری در حوزه‌هایی نظیر فرهنگ و هنر، گردشگری و نیز امور جوانان دست یافته‌اند و فعالیت آنها می‌تواند به پیشرفت کشور در مسیری سالم کمک کند اما این مهم نیازمند حمایت دولت‌است.

فرهنگ‌غنی و پیشینه‌تاریخی توأم با افتخارات مردم سیستان و بلوچستان و همچنین وسعت و پراکندگی زیاد این دیار کهن می‌تواند زمینه را برای فعالیت روزافزون سازمان‌های مردم‌نهاد در استان فراهم کند.

محرومیت استان سیستان و بلوچستان نیز علت دیگری است که موجب می‌شود جامعه سسنی استان بیش از پیش به کمک‌های خیرخواهانه سمن‌ها در حوزه‌های فرهنگی نیاز داشته‌باشد.

تلاش در جهت استحکام وحدت بین شیعه و سنی، حمایت مالی و معنوی از کسب‌وکارهای کوچک در مناطق محروم، کمک در جهت ایجاد باور و تغییر نگرش در بین جوانان، ساخت سریال و مستند در جهت گسترش فرهنگ و آداب‌ورسوم مردم و افزایش قابل‌توجه در تعداد مسافران و گردشگران برای بازدید از مناطق گردشگری تنها بخش کوچکی از فعالیت سمن‌های استان است که بنابه‌اظهار برخی دست‌اندرکاران این سمن‌ها متأسفانه حمایت ناکافی و غیرکارآمد دستگاه‌های دولتی موجب بی‌انگیزگی بس‌سپاری از این سمن‌ها برای ادامه مسیر شده‌است.

این بی‌انگیزگی چنانچه به یک عارضه تبدیل شود و بر پیگیر این سمن‌ها نشیند، کار را برای ایجاد تحول فرهنگی گسترده و پایدار در استان سخت خواهد کرد و این به معنای صرف هزینه‌های بیشتر و کسب نتایج کمتر است که بایستی مسئولان در جهت رفع دغدغه‌های آنها اهتمام‌بیشتری‌ورزند.

مدیرکل ورزش و جوانان سیستان و بلوچستان در ششمین نشست ستاد سلاماندهی امور جوانان استان اظهار داشت: با توجه به این‌که سیستان و بلوچستان جوان‌ترین استان کشور است، درسال گذشته تلاش کردیم زمینه را برای آشنی و نزدیک کردن سازمان‌های مردم‌نهاد استان در امور جوانان فراهم کنیم و هم‌اینک ۹۴ سمن در حوزه‌های مختلف در استان فعال‌اند.

حسین ثوری گفت: زحمات این سمن‌ها در حوزه‌های مختلف فرهنگی، اجتماعی و امور جوانان قابل ستایش است به‌طوری‌که سال گذشته در مجموع ۳۰ میلیون ریال از سوی وزارت ورزش و جوانان و ادارات مربوطه برای توانمندسازی و حمایت مالی از سمن‌ها در استان اختصاص یافت که در مقایسه با میزان تأثیرگذاری این سمن‌ها که بالغ بر ۱۰میلیارد ریال برآورد شده، بسیار ناچیز است.

وی گفت: ایجاد پایگاه‌های کسب‌وکار در صنایع مجازی، افزایش روحیه مثبت در بیماران مبتلا به ام‌اس و سرطان، برپایی نمایشگاه‌های صنایع دستی و گردشگری و ایجاد مکانی در دهکده‌المیپیک زاهدان برای برگزاری آسان مراسم دواج جوانان از فعالیت‌های سازمان‌های مردم‌نهاد در حوزه اداره کل ورزش و جوانان استان است.

وی همچنین اظهار داشت: فراهم‌شدن مکانی به نام سمن‌سرای جوانان برای تجمع این قشر از جامعه و فعالیت در آن از خواسته‌های جوانان استان است و از استانداری سیستان و بلوچستان خواست‌تاریم بسا کمک مالی به ساختمان نیمه‌کاره‌ای در دهکده‌المیپیک زاهدان امکان بهره‌برداری از این فضا فراهم‌کنند.

موفقیت سریالی بومی در جلب‌نظر مردم

سیستان و بلوچستان

مدیرکل ورزش و جوانان سیستان و بلوچستان با اشاره به فعالیت سمن‌های حوزه فیلم، سریال و مستند، گفت: سمن «آهنگ بلوچ» توانست با ساخت سریال بلوچی «شمیل و شاهی» بر پایه فرهنگ غنی مردم سیستان و بلوچستان نقش مهمی در گسترش آداب و رسوم مردم بلوچ ایفا کند و در جلب‌نظر مثبت مردم موفق باشد.

محمد دین‌دشتی، دبیر موسسه مردم‌نهاد آهنگ بلوچ به ایرنا گفت: بسا توجه به فرهنگ غنی قوم بلوچ نیاز به ساخت سریالی که بتواند به معرفی بیشتر این فرهنگ بپردازد و بازخورد خوبی داشته‌باشد حس می‌شد و شمیل و شاهی برای تحقق این هدف در اولویت فعالیت‌های سمن آهنگ بلوچ قرار گرفت.

وی گفت: شمیل و شاهی سریالی است با ۱۳ قسمت ۳۰ دقیقه‌ای که بالغ بر یک‌میلیارد ۸۰۰۰ میلیون ریال برای ساخت آن هزینه شد و ماجراهای جوانی را به تصویر می‌کشد که از بی‌برنامگی در زندگی رنج می‌برد و استعداد خود را با تلاش و پشتکار شناخته و در این مسیر به توفیقی‌ت‌بیزدستی‌یابد.

دشتی گفت: متأسفانه از سازمان‌های مردم‌نهاد حمایت نمی‌شود و برای رشد در این حوزه بایستی سازمان‌های دولتی مربوطه جایی را برای کمک به این سمن‌ها در برنامه مالی و معنوی خود بازکنند چراکه فعالیت این سمن‌ها در کنار فعالیت‌های زیرساختی نقش مهمی در اعتلا و رشد حوزه‌های مختلف در کشور دارد.